

ДІЛО

ВИХОДИТЬ ЩОДНЯ РАНО

РЕДАКЦІЯ І АДМИНІСТРАЦІЯ:
Львів, Ринок ч. 10, П. пош.
Конто почт. швед. 504-060,
143-322.
Адреса для телеграм:
„Діло“, Львів.
Головний Редактор прий-
має від 11—12 год. перед-
полуднем.
Рукописи не повертаються.

ПЕРЕДПЛАТИ В КРАЮ:
Місяць 5-00 зок.
Чвертьріччя 18-00
Півріччя 30-00
Рік 60-00
ЗА ГРАНИЦЕЮ:
в Америці 1 долар, фран-
ції, Голландії, Бельгії 20 фр.
фр. Чехословаччині 30 ч. к.
— в усіх прочих краях по
750 зок.

Телеф. Редакції: 229-41.
Друкарні: 229-34.
В СПРАВІ ОГолоШЕНЬ
ЗВЕРТАТИСЯ ДО АДМИ-
СТРАЦІЇ
—
ЦІНА ОДНОГО ПРИМІРНИКА
20 сот.

Еспанська республіканська фльота в руках комуністів.

ПАРИЖ, 4. 8. ПАТ. Як подає кореспондент „Еспрессо“ з Малаги, там зібралася есп. про-
урядова фльота, що мусіла покинути Танжер,
щоб оминути міжнародних ускладнень. На всіх
кораблях (4 вужляки, 6 підводних човнів та
кілька катерів) мають червоні прапори
з невеличким прапорчиком національної краски
в розі. Фльота має чисто комуністичний характер;

не підлягає мадридському урядові, лише „Конфе-
дерасіон Насіонал дель Трабадо“. До ген. секре-
тара тої конфедерації належить вся влада над мі-
стом; уряд лише предлає йому свої побажання.
Над містом мають червоні прапори. Службу безпе-
ки виконують організації комуністичної молоді.
Повстанці віддалені від Малаги всього на 30 кі-
лометрів.

Суперечні вістки з фронту.

ПОВСТАНЧИЙ ПЕРСТЕНЬ ДОВКРУГІ МАДРИДУ ЗАТІСНЮЄТЬСЯ.

ПАРИЖ, 4. 8. ПАТ. Севільська радіостанція
повідомляє: Зі Замори вирушила нова повстан-
ча колонна до Замори, не стрічаючи ніде опо-
ру. Вона має виконати перстень повстанчих
військ довкруги Мадриду. Провінція та місто
Кастейон де ля Плана та відога Валенсії прилу-
чилися до повстанців.

ПЕРЕМОГА ПОВСТАНЦІВ НА ПІВДНІ.

ЛІССАБОНА, 4. 8. ПАТ. Повстанча колонна,
що вирушила з Валенсії, розбила республікан-
ські війська та „людову міліцію“ під Сепілью
б. португальського кордону. 12 республ. стар-
шин і 25 карабінерів перейшли до Португалії,
де їх інтерв'ювано.

У пров. Гатусков воєнні операції припине-
ні. Не зважаючи на мряки й дощі, над Сан Себа-
стіаном кружляють літаки.

НЕВДАТНИЙ НАСТУП ПОВСТАНЦІВ.

МАДРИД, 4. 8. Авіс. Вчора в год. 5. рано
повстанці заатакували республіканські позиції.

Республіканці нищать історичні будівлі.

ПАРИЖ, 4. 8. ПАТ. В год. 3. рано гол. квати-
ра генерала Кієпо де Ланно запротестувала че-
рез радіо проти республіканських ескадр, що
збомбардували історичні будівлі в Сарагосі.

БАРСЕЛЬОНА, 4. 8. ПАТ. Шеф урядового

летунства повідомляє, що його ескадри збом-
бардували Сарагосу та цілий повстанчий фронт
в Арагонії. В кількох випадках повстанці відлі-
ли ховалися в історичних будинках, через те у-
рядові літаки зробили чимало шкоди.

Еспанці купують зброю в Бельгії.

БРЮССЕЛЬ, 4. 8. ПАТ. Покликана радою
міністрів комісія ствердила, що як еспанські
республіканці, так і повстанці поробили чимало
закупів зброї у бельгійських фабриках. Заки
ухвалить урядовий внесок про контролю výro-
бу зброї, уряд буде видавати дозволи на вивіз
зброї.

ДИМІСІЯ.

ЛІССАБОНА, 4. 8. ПАТ. Еспанський консул
і віцеконсул в Альвеас подалися до димісії.

Адис Абеба не занята, але довкола неї йдуть завзяті бої.

ДЖИБУТІ, 4. 8. ПАТ. Як повідомляють з А-
дис Абеби, абісинські загони під командою де-
джака Абера заступали столицю, але їх від-
кинуто. По обох сторонах дуже великі втрати.
Сподіються, що за час дощової пари партизани
враз нападуть на Адис Абебу.

ПОРТ САЙД, 4. 8. ПАТ. Як подають з віро-
достойних джерел, останніми днями йшли за-
взяті бої за Адис Абебу, яку через деякий час на-
віть окружено. Дотепер невідомо, чи до міста є
доступ зі всіх сторін. Італ. влада запевняє, що
панує над положенням. Абісинці під командою
деджака Абера заатакували столицю зі сторони
Десіє, але відступили — як кажуть італ. джере-
ла — з великими втратами.

З інших джерел подають, що за минулий
тиждень абісинці знищили 60 італ. вантажних
самоходів і вирізували 200 італ. дубатів. Італійські
війська з Моджо відкинули наступ на залізничну

лінію. Офензива на Адис Абебу почалася в дні
са. Юрія і тривала понад 36 годин. Місто атаку-
вали з 3-ох сторін. Ціла залоза брала участь в о-
бороні, з Діредауа прислали на відсіч 3-мотор-
ні літаки; один з них абісинці зістрілили. Хоча
італійці відкинули наступ, у Порт Саїді думають
що положення в Адис Абебі непевне.

ІТАЛІЙЦІ РОЗСТРІЛЯЛИ АБІСІНСЬКОГО ЕПІСКОПА.

ПОРТ САЙД, 4. 8. ПАТ. Як повідомляють з а-
бісинських джерел, абісинського єпископа Пе-
троса розстріляли на основі присуду полевого
суду за те, що брав участь в наступі на Адис А-
бебу. Це сильно обурило населення, тому італ.
влада наказала замкнути кранниці і заборонила
тубільцям виходити з домів. По вулицях круж-
дали військові стежі.

Нова книжка. Бібліотека „Діла“.

„ЧОРТИЦІ“

БАРДЕ Д'ОРЕВІЛІ.

Архитектор великого письменника.

П'ять могутніх картин, з яких кожна залишається
так живо в уяві, як безпосередньо взяв їх автор
з життя.

Ціна зол. 2-50, з поштовою пересилкою зол. 3-—

Після Нагуєвич і Верчан — Маківка.

Львів, 4. серпня 1936.

Це вже не „право серця“, — це не та інша
природова подія, що її люди вилучають в одну та
якуй надалі якесь надприродне походження. Не-
ма тут ніякої „дикої“ керуючої сили, ані ніякої
припадковості: те, що тепер діється у нашому не-
щасному краю, це планова, свідомо, послідовна і
на змисл передумана та реалізована робота. Це по-
слідовний наступ на край, який з титулу свого
географічного положення і національного харак-
теру має величезне політичне і військове значін-
ня для східного сусіда — це послідовний наступ
на український наріз, який самою тільки своєю
екзистенцією в вічній і найбільшій загрози
для великодержавної Московщини. Коли ми ще
надаємо, кілька місяців тому, писали про аріст-
комуністичної розкладової роботи у краю та про
небезпеку, яку викликає більшовицька робота,
що наводить собі найпопулярніший грунт у масах,
зрадичаційованих пануючими національними і со-
ціальними відносинами, то ми чуємо в поль-
ського боку, що це просто така нова наша тактика:
залучати поляків комуністичним отравником,
щоб в той спосіб добувати собі якийсь „донесі“!
Не знаємо, чи й трини належать до тактики. Зам-
наємо напевне, що тих трини, що тієї крові, яка
плеться по українських селах наслідком агресив-
ності комуністичного елемента, який настільки
аріст у силу, що може вже щораз сміливіше вмоту-
вати назовні, — що тих жертв щораз більше.

У Нагуєвичах збаламучені комуністичною
агітацією одиниці антагоністи український націо-
нальний герб. У Верчанах зробили галабурду з
нагоди посвячення Народного Дому, при чому
здомовляли приходило, збили одного молодця
та кількох поранили. На національно-релігійному
святі на Маківці, під час самого богослуження, ге-
небними окликами намагалися розбити свято.
Тільки цим разом білка скінчилася трагічно для її
опричинників. На іншому місці подаємо опис по-
дії, соданий авторитетним учасником недавнього
свята на Маківці. Можливо, що точне ведене слід-
ство виявить нові подробиці. Можливо, що вия-
виться, що серед метушні потерпіли й невинні.
Зате устатити можна два факти: 1) виконуючи
приваг свої вертеки, (на якій чолі стоять не
українці), комуністичні ячійки у краю (складені
здебільша теж з не-українців) використовують
пожну нагоду, щоб вносити розлад в україн-
ське організоване життя, не цураючись перед
профанцією найбільших українських, національ-
них та релігійних святотців; 2) українські маси,
головно українська національна маса, есерів
випукані тим наступом, перестають бути пасивним
предметом провокації та жорстоко відповідають
на провокації. Колиш Галактіон Чіпка пише сар-
кастично: „...Ніяка провокаційна сила, ніякий
провокаційний випадок не зуміє вивести нас з
ледяного спокою: з почуття недосязної вишності,
з убійчим усміхом маловажаючи приймаємо буля
в кожну частку тіла чи душі й навіть оком не кліп-
немо...“ Як виказує недавнє подія на Маківці —
скінчилася старотуркська традиційна „дипір-
ність“ на провокацію. Зате тімчас називає старо-

українська трагедія: тріває внутрішня міжуробиччя і злетів українська кров.

З приводу недавньої трагедії виринуть ті самі рефлексії, що виринали вже при подібних попередніх нагодах, яким — не жаль — не видно кінця. Передовсім: ніколи комуністична агітація не мала і сотої частини того успіху на українському полі, що його має тепер: коли про „нормалізацію“ польсько-українських відносин не треба говорити тільки у „лапках“ і коли тамешні соціальні відносини нахилили у польській стороні йшчу опіку та інші рецети, як лише ті, що їх пропонує „Знамені офіцера резерву“, „ІКЦ“ чи „Дзвіник Польський“. Очевидно що може серед польського громадянства існують одиниці, які з приводу вірних сутностей між українськими комуністами і патріотами радять: адже „русини“ знаєм, що собі кров спускають та дають добру нагоду польській адміністрації грати роль судії, що буде „поспівати“ обидві частини українського громадянства. Можливо, що дехто має такі рахунки. Однак нам здається, що це небезпечна збірка. Що опрацювання небезпечно примушати податися під ра-

дикалізацію настроїв підтолка і що ніякі адміністративні засоби соціальних болячок не вирішать і гострих суперечок на ґрунті протилежних собі ідей не згладять. Осміблення українського націоналізму комуністичною прокламаторською роботою ніколи не може вийти польської державі на добро, — тієї державі, яку той сам комунізм намагався розкопати в усіх центрах, на всіх її землях.

У нашію агітує один український робітник і два жиди. Як уже вгадали, яку роль кожний з них там того дня, звідки і для яких цілей там грав, це все докладно устійнить слідство. В усьому разі нема того радості, що свята на Максимі, ціл призначено для віддачі пошани тілам героїв, ціл спростоване кривавими інцидентами. Але й сумувати нема чого: український народ живе на такому місці глибоко, на якому не може мати лінійного споккою. Коли сьогодні йде ластання на ту частину українського народу, що живе тут, у Галичині, то слід із шматку ратуватися як з фактом і проти того ластання особисті: нашою зброєю є національна ідея і та мить, яку ти ідея дає.

Риманівський канцлер в теорії і в практиці.

В останніх часах появилося про Лемківщину кілька публікацій релігійного, національно-культурного, історичного та етнографічного змісту. Тут звернемо увагу на дві публікації, а саме ті, які вийшли з підписом риманівського канцлера о. І. Полянського. Одна з них це брошура п. а. „Про верховну владу св. Апостола Петра і Божі послідники в Христовій церкві та про признавання тієї влади на лемківській Русі“, а друга це „Слово до всіх Веч. Отців, що віддалились священничій праці на території церковної Области Лемківщини“, поміщене в IX. ч. „Вістей Ап. Адміністрації“.

Ми тому зазначили, що ті обі публікації вийшли з підписом о. Полянського, бо на Лемківщині існує загальне переконання, що автором всього друкованого слова, яке а канцелярії Ап. Адміністрації розходиться по „дорожній лемківської Русі“ не є сам о. Полянський, тільки один з членів курії Ап. Адміністрації, чи радше під сучасною мору генеральний секретар о. Полянського, куріальний канцелярський „монок“. — В кожному випадку не те, що підписав о. Полянський, мусить йти під його рахунок, так як на його рахунок пішла сумна пам'ять статтець, поміщена в 5. ч. криницького „Лемка“ п. а. „Про Апостольську Адміністрацію Лемківщини“, в якій о. Полянський окреслює перемиску духовну владу, немов би та остання була причиною „отрашного морального зняшення Лемківщини“.

Перша зі згаданих публікацій („Про верховну владу“ і т. д.), написана дивовижним „латиністичним“ етимологічним проносом, цікава для нас м. ін. тим, що там о. Полянський плаче над народним і релігійним розбиттям чи роздвоєнням лемків в останніх роках; якову „Слово до всіх Веч. Отців“ і т. д., написане мовою „Слово до всіх Веч. Отців“ та м. ін. в той спосіб формулює церковну політику Адміністрації:

„Лемківщина очікує (розуміє: від священників) діяльної праці, нових жертв і терпіння, нових трудів для себе, однак з застереженням, щоб ця праця числилася в її поточних потребах і домаганнях; щоб уклад мала її відмінні передання, традиції і звичаї; щоб респектувала і доводила шанувати відмінні від політичних мовних душпастирів, котрі тут працюють, форми її культурного розвитку та її національного світогляду (!), котрі то форми она теж в природного закону має право шовіти, розвивати й пошлювати...“

В передостанньому уступі того „Слова“ зазначає авторитетним тоном о. Полянський, що ті всі священники на Лемківщині, які не будуть повинуватися виложенню у „Слові“ параграфам, дістануть вічний засуд і кару (себто підуць до пекла), а тут на землі „проклене їх історія, народ і вітчизна“.

Притримуюсь трохи ближче тим обом публікаціям о. Полянського. З брошури „Про верховну владу...“ виходить, що тут о. Полянський, сидючи хвилю на стільці канцелярського викарія Ап. Адміністрації, хотів заважитися в дійсного єпископа і вишкарвати до своїх вірних „послання“, яке булоб історичним документом та доказом високого становища о. Полянського в церковній ієрархії. Не дурно і так дехто (як прим. „Орієнт“) постійно називає о. Полянського „прелатом“, хоч він в дійсності ним не є.

Плач о. Полянського над народним і релігійним роздвоєнням лемків зовсім не нагадує те-

го щирого плачу Єремії над знищенням Єрусалимом, болю Івана Вишенського у його посланнях, плачу Мелетія Смотрицького у його треносі, чи хочби навіть тремі Кохановського, бо той плач о. Полянського це ніщо інше, як лише крокодилячі сльози. Пречний риманівський канцлер знає дуже добре, що релігійне роздвоєння та національні суперечки серед лемків це діло його, о. Полянського, політично-партійних одолумців, московофільських лемківських вождів, всьох Криницьких, Хилків, Чайковських, Колчаків і інших.

Не хочемо вірити, щоб о. Полянський, загорілий московофіль, міг щиро боліти над тим, чого хотів, над чим працювати і що виклики частинно досягнути його політично-партійні одолумці, тимбільше, що деякі його ходи виразно аказують на те, що він з лемківсько-московофільськими вождями йде рука в руку і разом з ними веде спільну політику.

Воно правда, — як пише о. Полянський у своєму „Слові“ — що „священник не може бути слугою ніякої політичної партії“ та що „любов до свого народу не сміє ніколи вироджуватися в ненависть, погорду й нетерпимість до інших народів, або і до інших членів того самого народу, які мають відмінні духовні погляди та відмінні дещо форми свого духовного розвитку й культури“. Це все свята і неоспорима прав-

З польської преси.

Я. Кавецький і В. Бончковський.

На сторінках „Польсько-Українського Бюлетину“ аж у трьох числах (29—35) тягнулася дискусія над тим, чи існують у Польщі українці чи русини і яку політику повинна вести Польща супроти українців тут і за Збручем. Цю дискусію започаткував якийсь львівський крипто-ендек Я. Кавецький своєю статтею п. н. „На маргінесі kwestii ruskiej“. Редакція „Бюлетину“ у примітці до цієї статтеї заявила, що не погоджується з висновками автора і заповіла свою відповідь у цій справі в черговому числі. Так теж і сталося, але відповідь головного редактора В. Бончковського викликала теж репліку ображеного автора Я. Кавецького. Подаємо короткий огляд з трьох статей „Бюлетину“, бо вони за торкують напрямні не лише внутрішньої політики Польщі супроти українського народу тут, але теж до СССР.

Отже Я. Кавецький слушно підкреслює, що на полуднісному Сході можуть вже незадовго зайти такі події, які висунуть українську (з оригіналі „русську“) справу у Польщі на перше місце і тому вже тепер слід подумати над її основною розв'язкою. Слід пригадуватися вже тепер тому, бо „на багнетах сидіти не можна“. Свята правда. Далі вилазить уже сидітьки шидо з мішки а автор зраджує повне незнання важливої української проблеми не лише під аспектом міжнародної політики, але що більше — саме зі світових розумної внутрішньої політики Польщі. І тому автор радить називати всіх українців у Польщі „русинами“, бо „за Волинні і Червоної Русі не було від працеловців і нема ні українського народу ні України“. Яким терміном називають тепер або будуть називати землі за Збручем це „молодих (поляків — прим. Ред.) не об-

да; але чому ж саме той учитель, який береться публічно учить той правди, нею не переконується і не поводиться згідно з нею у своєму житті, урядованні?!

Чи любов до „рускаго народа“ не вироджується в о. Полянського в ненависть, погорду і нетерпимість до української нації, себто той, який, а якої сам вилазить та яку тепер неспокійно урядованні?!

Хто ж як не о. Полянський ошанив матеріалом на весну цього року непотрібними переконаннями на інші місця кількох ідейних свідків-українців, ревних душпастирів? Чи не грає тут роль партійна канцелярська нетерпимість до українців і чи не замість марканти пошани тут свої роги політичний чорт, який сам ап. нуцій уважав за відповідне заборонити о. Полянському даліше переносити свідків-українців? Чи такою самою ознакою ненависті погорди і нетерпимості до українців не буває те, що о. Полянський викликає без причиною канцелярії Ап. Адміністрації двох українців та на місце взяв собі двох московофільських свідків? Чи це не політична злоба о. Полянського до українців, коли він недавно відбрав деканат-українцям: о. В. і о. Ш. деканатом українцям та передав це урядованню двом старим немічним московофілам, яких являв лиш по тому, найшов у тих обох деканатах та а один під ніжним опудлом до того уряду не дається?!

А чи згадувана вже тут стаття о. Полянського в 5. ч. криницького „Лемка“, де окреслено перемиску духовну владу, не є ознакою ненависті, погорди і нетерпимості о. Полянського до інших членів того самого народу? Дуже цікаве а характеристичне місце згаданого „Слова“ є те, де автор жадає від священників, щоб вони респектували відмінні погляди багатьох священників форми „національного світогляду“. О. Полянському задежить головню на тім, щоб священники сприяли стихійний розвиток української національної свідомості на Лемківщині, не респектували впоеного ще перед війною а яких лемківських селях московського духа впоєне переконання про нац. єдність лемків-москалями.

Не священників-українців (по яких а написано згадане „Слово“) „процесне історія, народ і вітчизна“ за їх повну посидку ідеї, оперті на великий любові, працю а реліг.-національного добра лемківського братства, але та „історія, народ і вітчизна“ прокламалась таких як о. Полянський і то, за кривування ними на Лемківщині нац.-московського духа та за їхню ненависть, погорду й нетерпимість до нашого бездоленого, українського народу.

Але...

ходить. Якщо вже завтра обійме ці землі держ. незалежність братній наряд, з яким ми ем жити в найбільшій приязні, треба у нас ші вже нині усувати причини політичної нетренистості і суперечности, сварок і нещоринь, до яких доходить саме на ті... терни український і руський.

Після цієї декламації на тему згіданого життя Польщі з майбутньою українською державою за Збручем, Я. Кавецький поплаз у польський тон, накинувши на Український Парламентарну Репрезентацію і пос. Ст. Барана місце становище до ритуального зарізу та інших ших політиків політичної далекодзості, аючи страхом, що „жидівський мозок на 130 мільоновим велитнем і по варварських правився з відрухами української самостійності а зорганізованим голодом винищив у Каліш п'ять мільонів селян“.

Як можна було сподіватися, редактор „Бюлетину“ В. Бончковський мав легкий погляд з Я. Кавецьким хочби тому, що цей останній орієнтується зовсім в українській справі. Від ред. В. Бончковського нагадує радше львівську науку синові, „Уявм собі, пише В. Бончковський, що всі українці сталися працівниками бл. п. співробітників російської армії у Відні а половини минулого віку і вони заопікувалися білі та червоні філії Коммунистичної партії. Годі наше положення (читай: поляків і поляків — прим. Ред.) було би куди гірше, бо були би експонентами не безтериторіальної нищеної тут і там думки про українську належність, але експонентами великодержавної повністю матеріальної влади і тотальної версійним пляном до закордону. Вичу-

зять цитат з львівського „Рускаво Голосу“, який імени русинів трьох полуднево-східних воєвідств“ заявляє, що „як росіяни, мусимо любити Росію, як польські громадяни — повинні орієнтуватися на Москву“. Задумевши мрії цих не-добитків галицьких москвофілів, а саме — мотука Русо-Польонія, від Балтики до берегів Тихого Океану — читаємо далі, пригадує знаменитий дотеп про те, як то, Сталін-Джугашвілі придумав Росію до Грузії і нині панує над Русо-Грузією на славу гористого батьківщини королевої Тамари.

Чи не краще — пише далі В. Бончковський — реалізуючи примирливу політику, творити тідавляни до неминучої нашої розгрівки з москвофілним Сходом, з яким 15 наших (читає: польських — прим. ред.) поколінь від XV в. починаючи, на XVIII в. кінчаючи — зведло 16 великих воєн... Росіяни називають себе: ми русские. Фонетично це виглядає: ми рускіє. Отже руська проблема це справа тих, які називають себе руськими. Чи в державному інтересі Польщі є комусувати проблему непольського населення старозавісної Червоної Русі і Волині — з проблизмом руського населення у Великій (і „Малій“) Росії? „Чи польська проруська політика міркує, що добре би було мати таку велику Березу Картуську на 3—4 мільйони русинів? Чи теж може краще мати приятні (менше або більше, або навіть нам неприхильні, але ворожі Москві) українські легіони?!

Така є проблема і на неї може бути лише одна політична відповідь.

Ред. В. Бончковський пригадує, що польська наука в українській справі добре відчула, де правдивість і слушність і всі словари польської мови знають лише назву: український.

Вкінці ред. В. Бончковський накликає молодих поляків, щоб зговорилися нарешті на тему польської внутрішньої і закордонної політики та перестали вести місцеву внутрішню і закордонну політику: львівську, шлеську і т. д.

Я. Кавецький не лише не прийняв батьківської науки ред. В. Бончковського а в своїй відповіді боронить далі своїх поглядів. На його думку Польща не повинна оглядатися за союзником в обличчі грізних подій, але в першу чергу зміцнювати свої сили, тоді знайдуться вже приятелі і союзники. (Словом — Я. Кавецький пропонує здійснювати імперіалізм на місці згідно з рецептом не лише зшехпольців без маски, але також і примазанців до проурядового табору. Такий імперіалізм — це дальша колонізація українських земель у Польщі зайшлими колоністами, дальша польонізація шмильництва та інші „благодати“.

АПОЛЛО

Велика атракція — фільмовий архитвір з Бригідою Гельм

КНЯЗЬ ВОРОНЦОВ

Величаве свято на Маківці.

Тривожні поголоски. — Нарід напливає. — Хід свята. — Прикрі інциденти.

(Від спеціального кореспондента.)

Вже кілька днів перед святом у честь полятих стрільців на Маківці кружляли тривожні поголоски у Скільщині, що комуністи, заохочені своїми подвигами у Нагуєвичах, Бродях і Верчанах підготовляють новий кривавий напад на Маківці. У Стрийщині, схвильований подіями у Верчанах, такі поголоски викликали особливе обурення на всіх прислужників Москви. Але ті поголоски не тільки не відстрашили доколичних людей від участі у святі на Маківці, а може й ще більш заохотили до неї.

Тому на Маківку, яку 21 літ тому Стрильці вкрили своїм трупом у боротьбі з найбільшим ворогом нації, напливали маси народу вже від ранку не лише зі Скільщини, Турчанщини, Стрийщини, Долинщини, Дрогобиччини, але і з подальших околиць, як Львівщини, Рогатинщини, Бобреччини, Жидачівщини, а навіть зі Сокальщини. Поближкі села коло Маківки вже в суботу були переповнені масою прочан. Загально обчислюють кількість учасників на близько 20.000.

Вже в год. 10-й рано відпоручники українських товариств та організацій з доколичних сіл та поближких містечок вкрили братню могилу і 22 могили густо вінками та китицями цвітів. На щоглі коло спільної могили, на якій стоїть високий хрест, повісив національний прапор.

З приходом на гору церковних процесій з Головецька і Славська почалася урочиста Служба Божя, яку відправив парох Опілля о. крилош. Юхнович в асисті п. Яновича з Головецька й о. Литвина з Пубка. Ввесь час співали наперемінно чотири селянські хори, а саме: з Опілля, Волосяного, з Гірного та Конохова. Хор з Гірного вибирався гарними дівочими голосами, хор з Конохова мужеськими голосами. До того склад кожного хору доходив майже до 50 співаків. Не диво, що відгомін їхнього співу відбивався від столітніх смерек прегарним акордом. Недалеко престолу бачили ми голову комітету д-ра Малиняка з пос. д-ром К. Тросяном та більшу скількість інтелігенції. Маса народу стояла спокійно за огорожею

могил. Підчас Служби Божої трьох священників з о. Карвацьким на чолі збирали жертви на воєнних відді і сиріт.

По Службі Божій виголосив прегарну проповідь о. Карпінський, молодий парох з Труханова. „На Маківці — говорив о. проповідник — розігрався 21 літ тому завзята битва українських воєнів із відвічним ворогом України. Ця битва показала світові, що росте змагання України до волі: лишила сизам Українці запевні, що нема жертв надто високих, коли йде боротьба за волю. Нехайже жертва, яку на Маківці зложили молоді українські герої, лишисться незабутньою в серцях українського народу. Нехай перед нею щезне незгода і нехай з її блеску виростає любов до батьківщини й свободи. Тим полягдих на Маківці взнають потомстві: Ждїть години анаволення. Український народ ніколи не забуде жертви героїв Маківки. Українська молодь матиме на Маківці вічний приклад найкраще сповненого обов'язку супроти Батьківщини“.

Маси вірних зворушені слухали проповіді. Серед того настрою несподівано стріла залунав озвук якогось мужчини „ганьба“. В одну мить повсталі метушня, бо грюнула вістка, що це сигнал комуністів до кривавої авантюри. В першій хвилині годі було зорієнтуватися особам, які стояли побіч священників за огорожею біля могили, в чому діло. Видко було, що маса подаєлася вниз і при цій нагоді потратовано декілька жінок та дітей.

По богослуженні трьох священників відправлено ще панакиду. Похоронний марш та стрілецькі пісні відіграла оркестра зі Синевідська Вишнього.

По 2-й год. пополудні марід розходився поволи більшими гуртами, щоб оминати сутиню з комуністами. По дорозі зі стрілецьких могил, ми довідалися, що оклики „ганьба“ підняв комуніст Гринь Шолопата і за це юрба його затовкла на смерть. Те саме сталося з фотографом Люксом.

К. Т.

АРКАДІЙ АВЕРЧЕНКО.

Пригода Міловзорова.

(З посмертної спадщини гумориста.)

(Докінчення).

Він пішов до спальні, кинувся на лану і стискаючи руками чоло, сидів так хвилину. Так застав його слуга, що знов зявився.

— Ваша милість, прийшла якась гарна молода дама і хоче зараз з вами говорити.

— Любчику, деж ти, моє серденько? — відозвався давненький, веселий голос з сіней і в ту саму мить вийшла в кімнату гарна молода дама з пристриженими, ясними кучериками. — Де тут можна зложити мої речі? А де кімната для мене? Коли пічемо нашу науку?

— Яку науку? — кликнув Гарасим здивовано.

— Алеж голубчику! З тебе забудько! — стала вона сміятися. — Прецінь вчора ти прийняв мене на свою вчительку французької мови, сказав, що буду вести твою господарку, навіть зачет дав мені на платню!... Як можна мати таку коротку пам'ять? — щебетала вона.

— Гарно, гарно! Йдїть у вітальню, зараз тут ти прийдеш!...

Міловзоров сів у крісло і задумався. Та знову ввійшов слуга.

— Ваша милість, післанець приніс клітку з молодим львом! Маю взяти від нього?

Міловзоров зірвався, як шалений і побіг до сіней. Там стояв післанець й тримав величезну клітку в руці, а молодим львом.

— Ви звідки? — гукнув Міловзоров на післанця.

— З „Акварії“. Отут рахунок. Це правдиве африканське левиня. Я дістану за труд п'ять рублів!

Міловзоров дав йому гроші, кинув клітку в кут і побіг до спальні.

У спальні вінняв Міловзоров з кишені свій портфель і почав знімати з нього банкноти та перерисувати. З сімох тисяч рублів, які дістав учора за продаж своєї землі, лишилося йому ще п'ять тисяч. Міловзоров пішов до шафи, одягнувся і нагадавши собі своїх гостей, що ждали його у вітальні, хопив спільно капелюх і плащ та вибіг тайком з хати. На вулиці зупинив перше стрічне авто і кликнув:

— Шофер, на двірць, а скоро!...

І першим поїздом, що відходив, виїхав з Петербурга.

А тепер розкажу вам першу частину цієї історії, тоді все зрозумієте!

— Ви добре продали свій маєток! — сказав до Гарасима його приятель, урядовець у гіпотечному банку. — Такий добрий інтерес треба би облити гідно!

— Розуміється! — кликнув Міловзоров і обняв приятеля. — Ходїмо! Кілька соток не зробіть мені ріжницї!

Спершу сиділи вони в гостинниці „Під медведєм“, відтак побували в „Льоврі“, а ввечері опинилися в „Акварії“. Пили шампаня, були в чудовому настрою, запивали побратимство! Добре вже підпитий банковий урядовець спитав Гарасима:

— Слухай, а читав ти Дюма?

— Так, але вже дуже давно! Чому питаєш?

— Це чудовий письменник! Він малює життя, як ніхто їший!... Його герої пють вино, закусуються в терні жінки, поєднуються!...

— Що там мене обходить твій дурняк Дюма! — сказав Міловзоров.

— Е, в Дюма все є елегантне, благородне, за кожну дрібницю б'ють по шиї. Відтак поєдну-

ються!... Знаєш, в бульонському ліску! Абож і в околиці Тріанон... Також і в інших письменників... А тут, що тобі за люди? Глянь-но там, біля цього столика? Є в нього яку ідеалі?...

— Цей — ідеалі? Таж це крєтин, — ідіот! Ідіот, кажу тобі!...

Міловзоров сказав ці слова так голосно, що ціла зала затихла і повернулася в сторону цього столика.

Незнайомий панок, що сидів за ним, підвівся й підійшов до них:

— Мій пане, чому це я ідіот?...

Міловзоров устав з трудом та колихаючися непевно на ногах, наступив на ногу незнайомого і засміявся йому в лице.

— Пане, просїть вибачення! — крикнув люто незнайомий.

— Я? виправдуватись? Перед ким? Смішно!

— кликнув Міловзоров. — Мій пане, я — визнаю вас, чуєте, ви-знаю — будемо битися на шаблі в Бульонському ліску!... Жду ваших заступників. Тут маєте мій білет!

І кинув йому списком справ у лице.

— Це було, як належить! — закричав урядовець весело.

— Ти, голубчику, поступив, як французський маркізі!...

Як перейшли до ресторанного саду, помітив там Міловзоров муриня. Підійшов до нього і спитав:

— Ти як зветься?

— Томмі!

— Кожний маркізі має за слугу муриня! Навіть свого локся і візьми цього муриня! — порадив приятель.

— Томмі, я беру вас до себе. Цялий сто рублів в місяць! Від завтра можете почати свою службу. Ось тут моя адреса!...

ВЕЛИКУ ПОСЕЗОНОВУ ПРОДАЖ

УСІХ ТОВАРІВ ТЕКСТИЛЬНИХ З 40% ЗНИЖКОЮ ЦІН

улаштовує фірма

„ГАЛИЦЬКИЙ МАГАЗИН НОВИН“

ЛВІВ,

ГАЛИЦЬКА 15.

Увага! Приймаємо чеки „Централі Товарового обороту“.

2-2

ВІСТИ З ОЛІМПІЯДИ.**З ОЛІМПУ ДО ТОКІО.**

Вістка про призначення XII-ї Олімпіади до Токіо — викликала, як це ми вчора подавали — величезний ентузіазм в Японії. Представник Японії в Олімпійському Комітеті заявив, що японський комітет призначив уже 15 мільйонів єн на організацію ігор у 1940 р. Появилися теж поговори, що Японія проектує фантастичний план перенесення олімпійського вогню з Греції до Японії. Траса цього гігантського штафетового бігу веде з Олімпу до Атен, Півня, відтак через Олександрію, Каїро, Суєз, Бомбай, Калькутту, Сінгапур, Шангаї, Нанкін, Пекін до Токіо. На морських відтинках перевозилиб вогонь японські військові кораблі під доглядом почесної, олімпійської сторожі. На суші несли би вогонь спортсмени тих країн, що через них вестиме траса бігу. Над цією справою радить мабуть тепер японський і міжнародний олімпійський комітет.

ОЛІМПІЙСЬКА КУХНЯ.

Очевидно, олімпійці не звідують амброзії, значить мусять їсти, як пересічні смертняки. Тому теж одною з вагних справ організації Олімпіади було прохарчування. І тут, так, як у всіх інших ділянках німці виявлялись із цього завдання найадекватніше. Кухні містяться у величезній будівлі. Має вона 38 куховарських кімнат і багато італійських салів. Тут вариться їда для всіх олімпійців. Працюють у кухні люди з обидвох „Норд Дойтшер Льюд“. Змагуни кожної національності мають свою окрему кухню. Варить їм власний кухар, привезений із батьківщини.

Різні змагуни мають свої звички і свої улюблені страви. Наприм. голландські змагуни їдять тільки один раз на день гарячу страву. На сніданок ї обід їдять багато голландського сиру, попозуни сир із хлібом та маслом і різними родани ковбас. Крім цього їдять ще багато яєць. На вечерю приймають бульба і зелена салат. Австралійці й італійці їдять дуже багато м'яса навіть три рази на день.

Вернувшись знов до ресторанної салі. Замовили вечерю. Оповідик сидів на баретовій шапсонетці з жінкою, Тишнівським, коротко стриженим волоссям. Банковий урядовець вдівився в швидкометку залюбленим поглядом і мовчав.

— Ви, графине, паре ву француз?

— Уї! — відповіла вона, блискаючи при цьому кокетливо очима.

— Саухай, Герасиме, це булаб для тебе сам раз добра вчителька. Графиня, при тому вражня, моглаб тебе по французьки навчити, вести твою домашню господарку. При ній набрався би ти багатородних манер! Мусиш її взяти до себе!

Мілованові подобалась мила, пакатна французівка; тому, не надумуючись багато дов її свою адресу.

Як виходили з „Акварії“ запримітили клітку з молодими лвами.

— Кожний аристократ має свого льва! — сказав банковий урядовець. — Показуєш, брате, своїм знайомим льва, це по панськи! Граф Монте Хрісто має також льва!

— Я сам є Монте Хрісто! — відповів Мілованов. — Куплю цього льва! Нехай живе в мене! Саухайте, — звернувся він до продавця — пришліть мені одного льва завтра ранній в мою хату. Тут вам моя адреса!...

Щоб це все зрозуміти, треба знати, що наші приятелі того дня випили. Підсумовуючи з грубого виходило так: 2 графині горілки, 4 пляшки червоного вина, 3 пляшки лікеру, 2 пляшки білого Сотери і 3 пляшки шампанського.

Роздумайте тепер над цим, а зрозумієте, чому Мілованов мусів на другий день возити поїзду Петербург.

Піпеклав Емка.

Шведські змагуни не виреклись би за ніякі гроші свого твердого хліба. Данці — це смакуни разового хліба, натомість італійці і французи пропадуть за білим хлібом.

ОЛІМПІЙСЬКІ ГІНЦІ В КІЛЬ.

В неділю вчором вибігли з Берліна гінци з олімпійським вогнем до Кіля, де відбувається весільська Олімпіада. Гінці прибули до Кіля у понеділок ввечір.

АВАНС ЗА ОЛІМПІАДУ.

Десятилик берлінської поліції Вельке добув перше місце з зодоту медалю для Німеччини за мет кулею. Премієр Герінг іменував Вельке-а поручником і переніс його до поліційного спортивного реферату при міністерстві внутрішніх справ.

„ГМІНД“

це було підчас війни слово, яке прокидало в серцях наших земляків тривожні зворушення. Хто хоче знати, що воно значить нехай прочитає книжку

д-ра Василя Маковського

під наг.

„ГМІНД“

Книжка має 304 сторінок друку і двобарвну окладнину та коштує тільки 2 зор, з почтовою пересилкою 2.50 зол.

Замовляти в Адміністрації „Діла“, Львів, Ринок 10.

НЕЩАСЛИВИЙ БЕФШТИК.

Польський змагун Ної, на якого полижи покладали величезні надії в бігу на 10 км., завів на шлій ліній, бо не тільки не добув першого місця, але взагалі ніякого пункту. Тепер польські часописки підняють гумористичне оправдання неповідомлення Ної. Цєю причиною є бефштик, що його Ної з'їв кілька годин перед змаганнями, у супереч пересторогам своїх провідників. За свій апетит мусів він відпокутувати, бо в часі бігу дістав колечки і шлушкові болі. Вже по чотирьох кілометрах був він „смакчений“ і з тяжким трудом скінчив біг.

ЯК НІМЦІ ПІДДЕРЖУЮТЬ НАСТРІЯ СВОІХ ЗМАГУНІВ.

Німці не забувають ні на хвилину про те, що піддержати якнайкращий настрій серед своїх змагунів і змагунок. До олімпійського села заглядають щодня визначні державні і військові особи. Перед двома днями відвідав олімпійську оселю спортивний диктатор фон Тшамер унд Осген, а в неділю був навіть маршал Маккензен. Канцлер Гітлер приїждить кожного дня на змагання і за кожним разом підносять прапор зі свастикою на голову щоглу. Гітлер веде дуже часто розмови з поодинокими змагунами і цікавиться їх вислідами. Його присутність — це без сумніву важкий чинник у піддержанні доброго настрою німецьких олімпійців. У Фрізенгофі міститься оселя німецьких змагунів, т. зв. „спортивний монастир“. В неділю уладили мешканки

оселі тріумфальне приняття німецьким змагукам, що в меті ратичем здобули два перші місця. Німецькі спортсмени принесли обі пані Флюбер Крігер на руках. Тут обидвали їх квітами, там теж батько панни Фляйшер, різник із Фурту, що розрадований, довго не пускав доньку з обіймів.

ОЛІМПІЙСЬКА МЕДАЛЯ ЗАСЛУГИ.

Канцлер Гітлер установив олімпійську златкову медалю. Медаль буде зроблена з золота, матиме на одній стороні свастику, і зображення вежу з олімпійськими колонами і дату „1936“. На другій стороні буде німецький напис: „За повну посвяту співпрацю в олімпійських іграх 1936“. В долів дубова галузка. Медаль носитимуть на ленті широкій на 3 см. у бутоні або на грудях по лівій стороні.

ОЛІМПІЙСЬКІ ВІНОДИ.

Італія — Америка 1:6.

В повідомок почався олімпійський турнір волейболу. Італія мала виступити час перемогти.

Норвегія — Туреччина 4:0.

Туреччина грає дуже приємно.

Фінал бігу на 100 м.

Як уже можна було помітити переміг златоу риканський змагун Овенс у часі 10.3 сек., добувши злату медалю. Другий прибіг до мета теж мурин Оунаф 10.4 сек., а третій голландський змагун Овенс 10.5 сек.

Мет молотом.

У фіналі мету молотом перше місце з злату мав добув німець Гейл, що устатив своїм метом (104 м.) новий олімпійський рекорд.

Біг на 500 м.

В першій групі переміг мурин Вудруф (Америка) 1:52.7 сек. Другий прибіг поляк Кухарський 1:54.7 сек. Третє місце оселуся аргентинець Амдерсон 1:54.8 сек. В другій групі переміг американець Вілсон 1:52.1 сек. перед австралійцем Бенгуном.

В третій групі переміг американець Горбоді 1:50 сек. перед італійцем Ланчі 1:54.1 та англієм Макі 1:55.4 сек.

Парабіг 100 м. жінок.

По емоціях мужеської етометрики аркають переміж на жіночу. І тут Америка виставляє жіночого „Смелого“ молоденьку змагунок Стефені, що сів стрибти бігла з новому світовому рекорді 11.4 сек. В першій групі перемогли: Валасевич (П) 12.6 с., Альбу (Н) 12.7 с., Іскон (Ам) 12.6 с., Кравс (Нім) 12.1 с.; Долінгер (Н) 12 сек.

У піфіналах перемігали: 1. піфінал: 3) Стефені (А) 11.5 с., 2) Кравс (Нім) 11.9 с., 3) Альбу (Н) 12.2 с. 2. піфінал: 1) Долінгер (Н) 12 с., 2) Валасевич (П) 12.1 с., 3) Рожерс (Ам) 12.1 с.

У фіналах переможе мабуть Стефені. Зрака емоційної почини заходять. Польські часописки пер опраудують її есенціальне неповідомлення.

У вікторок грають у копанні м'яч Нідерланди, Люксембург і Швейцарія — Японія.

18 зол. ДЗЕРКАЛО у фабриці М. М. у Ягійніччя
ШЛІФОВАНЕ 50 x 100 см. Тел. 194

ПО ШИРОКОМУ СВІТІ.

В Австрії засуджено учасників демонстрації підчас олімпійського свята на визначно відднів до 2 місяців.

Арабський початковий комітет виїхав до ірану на нараду з еміром Керасу Абдумо.

Жиди погрожують, що збояють у лівську комісію, якщо перед її приїздом не припинять імміграцію до Палестини.

У Франції в Гаврі застрайкували працівники фірми Ашета.

Міжнародний конгрес гірників рішив відгати, щоб в гірництві всюди введено безпечний день та 36-годинний тиждень праці.

Французький лодовий фронт улади німецьку демонстрацію над нім. кораблем Сербасен. Аванс заперече.

Хто виховує французьку дітвору?

ПАРИЖ, 4. 8. ПАТ. На конгресі у Ліль 1000 делегатів, що репрезентують 85.000 зародніх учителів ухвалено через аклямацію внаслідувати 10.000 фр на еспанські республіканські війська.

Нині, у середу, у Театрі Ріжнородностей

превесела, повна дотепу та гумору комедія Елліса

„Мало що не ніч пошлюбні“

Делегата федерації еспанського нар. унїверситету повитали франц. підпороги співом інтерв'ю та комуністичним поодороженням.

— О —

Охорона границь держави.

Розпорядок Президента про границі держави.

ЗАГАЛЬНІ ЗАВВАГИ.

У Віснику Законів Р. П. з 18. липня 1936 р. ч. 55, поз. 397 оголошено закон з 9. липня 1936 р. в справі зміни розпорядку президента з дня 23. грудня 1927 р. В.З. Р.П. ч. 117, поз. 996 про границі держави, що вводить у ньому основні зміни й додатки. Є це третя новела до згаданого розпорядку президента, бо перші новели у формі президентського розпорядку вийшли 16. березня 1928 р. В.З.Р.П. ч. 32, поз. 306, а друга — як президентський розпорядок з 3. грудня 1932 р. В.З.Р.П. ч. 109, поз. 894. Новий закон з 9. липня ц. р. об'єднує від 18. липня ц. р. і на основі ст. 2 цього закону міністер внутр. справ уповноважений до оголошення у Віснику Законів повного тексту розпорядку президента з 23. грудня 1927 про границі держави з углядженням пізніших новел і зі застосуванням нової нумерації поодиноких статей та їх частей.

Згаданий згаданий розпорядок президента з 23. грудня 1927 р. має велике значення для населення, організацій й установ прикордонних повітів з огляду на передбачені там певні обмеження щодо побуту поодиноких осіб, свободи рухів, заняття в торговельних і промислових підприємствах, припинення або заборони діяльності на просторі граничного пояса кожного товариства, союзу або кооперативу чи їх відділів, є теж значні обмеження в будівлях та користуванні водною силою та навіг. у праві власності у нерухомих і рухомих та у правних актах між живими й на випадок смерті. Уведено врешті збірну відповідальність громади за шкоди, якщо не можна вислідити того, хто зробив шкоду, й загострено межю кари арешту та гривни.

Словом, є дуже багато обмежень у різних ділянках життя та у правних відносинах, які окріпила значно остання новела з 9. липня ц. р. та які боліше відчуті прикордонне населення, докотре щодо виселення осіб, яке вже започаткували деякі староства пр. в Копичинцях, Турці і т. д. Відчувають незабаром ті обмеження нашого товариства, кооперативу й організацій, бо про все рідше свободи адміністративна влада, часто без права відклику і зі силою неспійного виконання та навіть без подання мотивів рішень. Отирається тут дуже широке поле до самоводи, тому Українська Парламентарна Репрезентативна виступила в останній надзвичайній сесії союму і севату дуже рішуче проти деяких постанов проекту згаданого новели і голосувала проти нього. Однак більшістю голосів ухвалено і новела увійшла в життя як закон з дні 18. липня ц. р.

Граничний пояс обіймає в цілості усі прикордонні повіти і займає 30 кілометрів, до якого виключається на тім просторі також громади сусідніх повітів, які самі не лежать безпосередньо при кордоні, при чому міністер внутрішніх справ може розширити граничний пояс на всі або деякі повіти, що межують з прикордонними повітами, або на їх часті.

Скільки тих повітів, де об'єднує, це спеціальне право про границі держав, є на українській етнографічній території дуже велика. При прикордонних повіти Полісся і Волині граничать зі Східними в Галичині повіти Збарж, Скалат, Копичинці і Борщів; з Румунією повіти Борщів, Заліщики, Городенка, Сястим і Косів; врешті з Чехословаччиною повіти: Косів, Надвирна, Казуш, Долина, Стрий, Турка і Улісько, і на Лемківщині повіти: Сянік, Коросно, Ясло, Горлиці, Новий Сянік і Новий Торг — разом 20 повітів в Галичині, в яких мешкають українці. До них кожної хвилини можуть долучити таку саму або й більшу кількість сусідніх з прикордонними повітів, що може дуже значно спугати наше особисте й національне життя у тих повітах.

ГРАНИЧНА ЛІНІЯ.

Границю держави творить гранична лінія, устійноста і спосіб, передбачений міжнародними умовами, що відділяє обшир Польської Республіки від сусідніх держав. Морську границю означають окремі закони (ст. 1).

ПЕРЕХІД ГРАНИЦІ.

Переходити границю держави можна тільки на основі властивих документів і тільки на митних дорогах або у визначених місцях. Для літатів визначається летунські лінії (ст. 2).

ОХОРОНА ГРАНИЦЬ.

Для безпеки охорони границі устійноста на цілому просторі границь держави: а) пояс граничної дороги, б) надграничну смугу і граничний пояс (ст. 3).

ПОЯС ГРАНИЧНОЇ ДОРОГИ.

Пояс граничної дороги, установлений вздовж граничної лінії, обіймає простір ґрунту широким найбільше

15 м., числячи від граничної лінії, і служить як об'єднання для сторожі, що виконує службу охорони границі (ст. 4). Таку службу на совітській і литовській та латвійській виконує Корпус Охорони Пограниччя (КОП), на румунській і чехословаччій митна сторожа, а на німецькій гранична сторожа.

НАДГРАНИЧНА СМУГА.

Надгранична смуга обіймає обшир, що лежить вздовж граничної лінії два кілометри заширши, числячи від граничної лінії. У випадках, коли цього вимагає характер терену, надграничну смугу можна розширити до 6 кілометрів або звужити поміжче 2 кілометрів. Границі надграничної смуги означаються з терені окремими знаменами.

Міністер внутр. справ може шляхом розпорядку увести на цілому обширі надграничної смуги або на деяких її відтинках обмеження руху, потрібні для охорони границі, зокрема може узаконити від дозволу адміністративної влади побут у надграничній стріфі осіб, що не живуть там постійно.

Від обов'язку посідання дозволу є тільки:

а) польські громадяни з тих місцевостей, що лежать у надграничній смузі, в яких мають нерухоми майно, або там постійно мешкали найменше 6 місяців перетим. Заки цей розпорядок увійшов в життя, а також члени їх родин, що спільно з ними живуть;

б) державні і самоуправні урядовці та військові особи, що мають службові легітиміції та роблять службу в надграничній волості та члени їх родин, що спільно з ними живуть;

в) особи, що мають відповідні документи подорожні (паспорти, граничні пропуски) та удержуються там для переходу границі або для митної контролю.

Возводи або уповноважені ним староста може заборонити поодиноким особам мешкувати і перебувати на просторі надграничної волости на означений час або на постійно, якщо цього вимагає безпека або охорона границі (ст. 6). Ця заборона є повністю, яку узгодити остання новела і яка є найбільше загрозлива для постійних мешканців надграничної волости.

Міністер внутрішніх справ може видати розпорядки для цілого простору надграничної стріфи або для деяких її відтинків, які покажуться йому для забезпечення охорони границі, зокрема щодо посідання вибухових матеріалів і пальної зброї, дозвіль, реєстрації візир, лічного руху, способу користування і дозві, вилучення і контролю руху людності, посідання і активання фотографічних апаратів, уладжень і інших середств, що дають можливість порозумітися на віддалі (ст. 7).

Нові будівлі, перебудова старих будівель та введення устаткування урядових і награнічних пологів вимагають згоди староства незалежно від згоди інших властей. Нові водні будівлі над граничними водами, ужиття тих будівель (напр. млинів), вод і берегів, що мають би спричинити зміну у дотеперішньому стані берегів граничних вод, вимагають дозволу возводи відносно в порозумінні з начальником митної влади II інстанції і командантом корпусної охорони, незалежно від звичайних дозволів, вимаганих водним законом (ст. 8).

Нерухоми, що є в надграничній стріфі, потрібні для цілей охорони границі, можна вилучити на річ державного скарбу в спосіб, передбачений в обов'язкових постановках про вилучення (ст. 9).

ГРАНИЧНИЙ ПОЯС.

Граничний пояс обіймає цілий простір повітів, що межують з границею держави разом з міськими повітами, положеними на цьому обширі. Оскільки ширина граничного пояса не сягає в цей спосіб 30 км., залучається до граничного пояса також ті гмині, (волости) окремих повітів, яких простір лежить в цілості або в часті у віддалі 30 км. від граничної лінії. Міністер внутрішніх справ може, якщо цього вимагатимуть огляди безпеки і охорони границі, розширити простір граничного пояса на всі або деякі повіти, що межують з прикордонними повітами, або на їх часті (ст. 10).

ВИСЕЛЕННЯ.

Особам, які укарано правосильним судовим присудом, або правосильним рішенням адміністративної влади, або митної чи скарбовою, за їх протидержавну діяльність, контрабанду або за проступки вчинені в ст. 19 і ст. 22 цього розпорядку, може староство заборонити мешкати і перебувати у граничному поясі на час від одного року до трьох літ, а до десяти щодо осіб, укараних за проступки щодо безпеки держави. Рішення староства є виконавими негайно (ст. 11).

ОБМЕЖЕННЯ ЩОДО ЧУЖИНЦІВ.

У граничному поясі не дозволено чужинцям, чужим правним особам, як теж кравим правним особам, де в склад управ або інших інших провідних або контрольних органів входять чужинці, або де хочби частина уділів або акцій належить до чужинців.

Михайлина з Харків Назаревичева

дружина директора Задаткового Т-на в Яворові

васкула у Бові по довгих і тяжких терпіннях, прайзими Найсвятіші Тайни, у неділю дня 2. серпня 1936 р. у 49 році трудяного і праведного життя.

Похорони відбудуться у вівторок дня 3. серпня в год. 4. полог. в домі жидоби пр. ауд. Міхейчича ч. 44 А. на місцевий пиянтар гр.-кат. обряду. — На той сумний обряд запрошує Приятелів і Знайомих. Муж і Родина.

ПОМИНАЛЬНЕ ВОГОСЛУЖЕННЯ

відправляться у середу дня 3. серпня 1936 р. в год. 8-й у церкві св. Юра в Яворові.

а) набувати нерухомих шляхом правних актів між живими;

б) удержувати даліше нерухомих, набути шляхом спадщини, на підставі правних актів, а також на випадок смерті, окрім обдарованій не був би покликаний до спадщини зі закону.

У граничному поясі може возводи а огляду на безпеку держави або публічний порядок заборонити особам, вчинюваним в першому уступі цієї статті: а) посідання, аренду, ужиткування торгівлі і промислу, в) нерухомих і експлуатацію робіт і підприємств; якщо заходять обставини різні укладення, для доміні міністер внутр. справ у випадках а уступі і (якщо набутий або задержаний власності нерухомих), у інших випадках староство. В доволі можна ставити умови, від яких виконання укладаються трансакції.

Фізичні і правні особи, про які була згадка в першому уступі, що набули нерухомих у граничному поясі без дозволу міністра внутр. справ перед тим, заки цей розпорядок увійшов в життя, або які набувають а будучи нерухомих шляхом спадщини, мають а речинці 12 місяців від дня, як цей розпорядок увійшов у життя, або від дня вилучення спадщини, внести прохання про дозвіл, якщо хочуть задержати власність нерухомих. Внесення прохання по уплаті несте речинці є різноманітне а його невнесення.

На випадок невнесення прохання в речинці або одержання відмовного рішення позначте чужинців або акти згадані правна особа продати нерухомих до 12 місяців. Невиконання цього обов'язку позначте за собою примусову продаж нерухомих.

Обтяження нерухомих, положених у граничному поясі, грошовими зобов'язаннями в користь осіб, акцій, лених в першому уступі, вимагає дозволу возводи.

У випадках, передбачених у другому уступі (а до а) особи, що виконують але права у хлянин, як цей розпорядок увійшов у життя, повинні до 3 місяців від дня входу в життя цього розпорядку внести прохання до староства про дозвіл.

На випадок невнесення прохання в повному речинці або одержання відмовного рішення, повинні ті особи запахати виконання заняті, вчинюваних а другому уступі цієї статті, а то до 3 дальших місяців, числячи від дня, коли минає речинці до внесення прохання або від дня одержання відмовного рішення (ст. 12).

ОБМЕЖЕННЯ ЩОДО ПОЛЬСЬКИХ ГРОМАДЯН.

Міністер внутрішніх справ може, якщо цього вимагають огляди на безпеку держави або охорону границі, увести на цілому обширі граничного пояса або його частини:

а) заваз набувати польськими громадянами або польськими правними особами нерухомих шляхом правного акту між живими або на випадок смерті, оскільки не заходять випадок спадщини зі закону, як теж посідати, арендувати, ужиткувати і управляти нерухомих або частини нерухомих, без попереднього дозволу возводи;

б) заваз виконувати польськими громадянами або польськими правними особами торгівлю і промисл, як теж керувати і експлуатувати роботи і підприємства без попереднього дозволу возводи.

Удільня дозволу можна узаконити від виконання інтересованим аказаних владою умов. Відмова дозволу не вимагає узаконення (ст. 12а).

Усі правні винности, зроблені а метою об'їти обмеження, передбачені в ст. 12 і ст. 12 а) є неважкі. Про неважкість рішають суди на жадання староства (ст. 12 б).

В граничному поясі може возводи заборонити заступлювати поодинокі особи а торговельних і промислових заведеннях, як теж а інституціях публічної ужиточності, якщо цього вимагають огляди на публічну безпеку або охорону границі.

Заказ заступлювати, виданий перед прийняттям ладної особи до праці, є виконавним негайно. Догично вже зайнятих осіб розуміння умов про працю сілх а урядом законного речинці винности, оскільки не довшого як три місяці, хочби умову заклодза) на означений час. Однак на випадок, коли останній час до вигаджен-

ця умови, заключеної на означений час, показується коротший від встановленого речення вихідний час роз'яснення з урахуванням того часу. Рішення видає на підставі уступу 1- доручується працеладові і працівникові. Речення виповісти розпочинається від дня доручення рішення працівникові.

Рішення воеводи не вимагають зазначення (ст. 12).

ОБМЕЖЕННЯ ЩОДО ТОВАРИСТВ, СОЮЗІВ, КООПЕРАТИВ І ЇХ ВІДДІЛІВ

Воевода може припинити або обмежити діяльність на просторі граничного пояса кожного товариства, союзу чи кооператива або їх відділів, якщо признає, що ця діяльність не є вказана з огляду публічної безпеки або охорони границь.

Рішення воеводи не вимагає узасаднення (ст. 12).

Статті 12а, 12б, 12в і 12д уводять аперише щойно ост. по- леж з 9. липня 1936 р. Первісна стаття 12 відносилася глами до чужинців, чужих правних осіб, або таких кра- ених, де в управі були чужинці, або де був чужий за- славлений капітал в цілості або частинно. В наших від- носинах торкалось це хіба наших емігрантів. Згадані інше обмеження відносяться до громадян польської держави, що постійно мешкають на просторі гранично- го пояса та до установ на цьому обшарі, які створили ведуть громадяни польської держави.

ПОШИРЕННЯ ОБМЕЖЕНЬ НАДГРАНИЧНОЇ ПОЛОСИ НА ДЕЯКІ ПРОСТОРИ ГРАНИЧНОГО ПОЯСА

Міністер внутрішніх справ може шляхом розпоряд- ку ввести на означений час обмеження, передбачені для надграничної полоси, на деякі простори граничного по- яса (ст. 13).

БІЗНАЧЕННЯ І ОЗНАЧЕННЯ ДЕРЖАВНОЇ ГРАНИЦІ. ГРАНИЧНІ ЗНАКИ ТА ЇХ ОХОРОНА

Власники й посідачі ґрунтів, що лежать у надгра- ничній полосі, не можуть заборонити:

а) особам, покликаним до охорони границь, як теж занятим при улагодженні або удержанні границь, доступу до границі держави через їх ґрунти, устаткування на- тих ґрунтах потрібних знаків, які стовпів, камінів, кіп- ців, які і т. д.;

б) перевезення на їх ґрунтах конечних чинностей, зазначених з означенням, улагодженням і охороною грани- ці як викопання ровів, викопання вирубів і лісних про- рубів, викорчування лісів, усунення повалених дерев і стітків ґалузів і т. д.

Чинності, вичислені під б) можуть виконати самі власники за згодою і під наглядом властивої влади.

У надграничній полосі може компетентна влада ви- рубати цілковито ліси з поміч ширини найвище до 1 км. від граничної лінії а тим, що поновне заселення може ідентифікувати тільки за допомогою властивої влади. Вируб лісів належить до обов'язку власників лісів. В разі невиконання ними цього обов'язку вирубается ліс засоба- ми держави на кошт власників лісів (ст. 14).

За дієвої шкоди, що повстала внаслідок застосу- вання постанов, вичислених а ст. 14, уст. б) і в третьо- му уступі, інтересований має право жалати відповідно- го відшкодування, якого може доходити авчальним шак- хом права, оскільки не діє до добровільної угоди з

владдою, що видала відповідне зарядження. Відшкоду- вання не може обійняти отрачених зисків.

Право жалати винагороди має по уплаті одного року від дня, коли повстала шкода або отрати (ст. 15).

ОРГАНИ ПОКЛИКАНИ ДО ОХОРОНИ ГРАНИЦІ І ГРАНИЧНИХ УЛАДЖЕНЬ

Охорону границі доручається властивим органам, покликаним до цього окремими приписами.

Міністер внутрішніх справ може шляхом розпоряд- ку наложити на населення записки на обшарі надгра- ничної полоси, обов'язок давати органам, вичисленим у статті 1, поміч а охороні границі а спосіб і а обшарі, які означити цей розпорядок (ст. 16).

Закладання граничних знаків належить до міністра шляхів, удержання до воевідських властей, охорона до органів публічної безпеки (ст. 17).

Контролю особового руху на граничних переходо- вих пунктах і митних дорогах виконують органи, по- кликані міністром внутрішніх справ (ст. 18).

КАРНІ ПОСТАНОВИ

Хто переходить границю держави без потрібних до- кументів або у непризначеному для цього місці, або при замищенні граничного руху, підпадає карі арешту до одного року або грішні, або обом карам (ст. 19).

Хто переступав заборони або ланали, підпадає карі арешту до одного року або грішні, або обом карам (ст. 19).

Совітські дипломати.

На 27 держав — 16 жидівських послів і амбасадорів.

Совітський Союз заступають закордоном такі „дипломати“: В Англії — Майський (Штайнман), Іван Михайлович, жид; Німеччина — Суриц, Яків Захарович, жид; Бельгія — Рубі- нін, Евген Володимирович, жид; Норвегія — Я- кубович, Гнат Мойсеевич, жид; Фінляндія — Усмус, Ерик Адольфович, жид; Латвія — Брат- ман-Бродовський, Лев Борисович, жид; Литва — Карскій (Брайтман), Олександр Олександрович, жид; Австрія — Льюренц, Аркадій Іванович, жид; Італія — Штайн, Борис Ефимович, жид; Греція й Албанія — Кобешкій, Михайло Веня- минович, жид; Афганістан — Штарк, Лев Але- ксандрович, жид; Зовнішня Монголія — Таіров, Борис Ісакевич, жид; Манджурія — Славучкій, жид; Ніппон (Японія) — Юренев (Ганфман), Константин Константинович, жид; Зад. Держави Півн. Америки — Трояновскій, Олександр Олександрович, жид; Польща — Давтян, Яків Христофорович, вірменин; Угорщина — Бекса- дін, Артем Мойсеевич, вірменин; Туреччина — Карахан, Лев Михайлович, вірменин; Франція — Потемкін, Володимир Петрович, москаль; Данія — Тихменев, Микола Сергієвич, москаль; Швеція — Коллонтай, Олександра, московка; Естонія — Устінов, Іван Михайлович, москаль; Чехословаччина — Александровскій, Сергій Сер- гієвич, москаль; Болгарія — Раскольников, Фе- дір Федорович, москаль; Іран — Черних, Ми- хайло Андрієвич, москаль; Китай — Богомоллов,

а адміністративному поступуванні карі арешту до одного року або грішні до трьох тисяч золотих або обом тим карам (ст. 20).

На випадок порушення постанов ст. 4, уст. 3, ст. 14 нинішнього розпорядку або вчинення або граничних улагоджень адміністраціям мають виконання чинностей на кошт справника, потрібних привернення попереднього етапу, на кошт справника, якщо не можна вислідити справника, виконання трібних робіт слідує на кошт громади, на якій зроблено шкоду (ст. 25).

До нерухомостей, положених на просторі граничного пояса, не стосується закону з 24. березня 1936 р. ч. 24, пов. 203) (ст. 27).

Міністра внутрішніх справ уповноважено видавати текст агаданого зновелюваного оригінального декрету а новою нумерацією статей.

Такого одноціального тексту досі не видали. Так виглядають постанови зновелюваного декрету президента про границі держави, а ми наше населення надграничних повітів, а вітами, Румунією і Чехословаччиною, точно зазнайомитися, зокрема а тими постановами, на які вже лише звернено увагу.

Д-р Степан Баран

Дмитро Василевич, москаль; Румунія — Олександр, Мойсей Семенович, жид. Разом: 16 жидів, 3 вірмен і 8 москалів. націоналістів арешту також не всі

НОВА КНИЖКА ВІБЛЮТЕКИ „ДІАЛОГ“

БАЛЬЗАК

Чародійна шкіра

Переклад Василя Софронюка

ЦІНА 250 ЗОЛ. З ПОЧТОВОЮ ОГІЛТОЮ

„Це знаменитий модерний тайр, написаний а кою силою та смаком, на межі між наймодерні- хітаним. Про цю книжку можна сказати багато“.

Гете, 11. жовтня 1936

Єгипет у Лізі Націй

Амністія в Єгипті.

КАІРО, ПАТ. Парламент ухвалив резолюцію політичну амністію. Британська комісія розгляне, агідно а міжнародних трактатах та пактом Бріан-Келло, прийняття Єгипту до Ліги Націй. Висновок держить Англія.

ОСИП ЗАЛЕСЬКИЙ.

НА ШПИЦІ.

План прогулянки на Шпиці і в кітви Гаджик- ни склали ми ще а знімі, сидючи під теплою пе- чено та мріючи про літній відпочинок і худозі чорногірські крієвиди. Прийшов очікуваний час відпочинку а з ним дощова пора немов а Абі- синії. Та завантга до прогулянки було у нас та- ке, що навіть дощ не спинив нас.

Сидимо у позаді, що іде зі Станіславова а напрямі Ворохти. Подорожних, як на початок сезону, небагато, може й тому, бо нині субота. Пані здебільша у вишиваних суконках і ми ди- вуємось, відколи то українки поробилися таки- ми туристками. Щойно з розмови пізнаємо, що це не „лашії“, а наші сусіди, ці а простими і гор- батими юсами. (Ще новий спосіб пізнавання рас). В дорозі зайшов у наш переділ якийсь гуцул, але не сів на лавку, тільки пересунувся несміло поміж подорожних і став у кутину ва- гону, щоби нікому не перешкодити. Не пізна- ти, що це він господарем на цій землі, зроше- ний потом його і його предків. На котрійсь ста- ції, мабуть а Минауличині, входить до воза за- лізничний урядовець та питає подорожних, чи хто не найшов флета, що його забув у переділі якийсь подорожний. Розглядаємось по дізках а полянах, а урядовець нам ще пояснює: флет до границі лавно у футералі. Нема флета й уря- довець виходить, а за хвильку чуємо під виснами голос другого урядовця, що якийсь подорож- ний забув у вагоні вожі „длад“. Повстає загаль-

на веселість і крізь вікно показується чиясь ру- ка із звичним накривалом-пледом, а один а подорожних влучно зауважує, що краще було не називати річі чужим словом, а сказати пря- мо: „длоц“.

Приїздимо у Ворохту; на двірці трьох гуцу- лків вигравають якесь модне танго на привіт гостям. Хочемо довідатись, коли йде вузькото- рова залізничка до „Форощенки і звертаємось до „інформатора“, що урядувє на пероні. Діста- ємо відповідь, що залізничка йде кожного дня. (В розкладі їзди написано, що тільки в четверги, свята і неділі). Однж ми невірні Томи, а радше невинні досвідом питаємо ще другого інфор- матора, що урядувє а кіоску татрянського то- вариства біля двірця і від нього довідуємось, що а неділю залізничка не їздить. Маємо, як то кажуть, віз і перевіз. Постановляємо йти до тартаку на станцію залізнички і там дізнатися на- певно, іде а неділю чи ні. По дорозі бачимо ви- зіску Маслосоюзу а радше заприймаємо симпа- тичну панну Зеню („дівча а Маслосоюзу“) і во- на дає нам добру раду, щоб порозумітись з у- правою тартаку телефонічно. Ми не здогада- лися, що такі культурні адобутки як телефон дійшли вже до Ворохти, тимбільше, що наші попередні інформатори нам цього не зрадили. Користаємо з чешності власнички крамниці, що сусідкує а Маслосоюзу, і після різких періпе- тій з числами, дістаємо авторитетну відповідь, що а неділю залізничка іде. Ми подумали, зіс- мували усі інформації і пішли до тартаку, щоби на місці ще раз почути: їдуть чи ні. (Досі мали ми чотири інформації: дві „за“, дві „проти“). В тартаку свавіє нам сам шеф залізнички, що а

неділю, себто слідуєчого дня, залізничка іде. Заспокоєні пішли ми оглянути Ворох- ту.

Хто не був кілька літ у Ворохті, той а заприймає, що тепер робить вона гар- жіття. Головна вулиця чиста і добре ви- на, а широким хідником, вечором там багато крамниць та пансіонів і ресторани, також модерні будинки-вілли надано а гляд справжнього літництва. Є також крамниці Маслосоюзу, Окр. Союзу Кооп- ізі Станіславова та дві а гуцульськими ви- зями й український ресторан Комуністично- го ізські фірми повинні дбати про розвиток писак, щоби кожний, що іде а цю міс- цина наперед куди йому йти полагоду- купити. Нема тільки крамниці з українськими сописами, і тільки деякі з них можна ста- ти в „Рух“ у. За це на станції мали ви- крикувати назви різних „Гонимців“ і „Ді- на даху“. Мабуть нема кому зайняти а жезо українських часописів, листівки і ре- дметів, хоч безробітних довод.

В гарнім місці на горі пишеться „Ві- ква, побіч неї невеличкий український ви- дім, а напроти них, нижче, при головній ві- — величавий будинок польського „до- дового“, адвигнений головно гріш- вельним матеріалом української про- рохта й українського повіту Надар- Тимчасом дощик, який падав аж а- диннів (так казала панна Зеня), поспі- радування і ми поспішали до симпатич- сіюму „Черемшину“, щоби покрити ти нічліг.

(Докладно)

Зголошуйтесь на передплатників Бібліотеки „Діла“!

12 томів річно.

Досі вийшли у Бібліотеці „Діла“:

Шни для передплатників „Діла“.

Улас Самчук: „Віднайдення рай“	Стор. 165	Ціна 2.00 зол
Новелі автора „Нозіні“		
Софія Яблонська: „З країни опію і ринку“	Стор. 198	Ціна 2.50 „
Вражіння в Китаю нашої мандрівниці Кізікадесеті Ілюстрації.		
Барбе Д'Ореллі: „Чортинці“	Стор. 205	Ціна 2.50 „
Архитект великого письменника.		
Бальзак: „Чародійна шкіра“	Стор. 180	Ціна 2.50 „
Повість одного з найбільших повістярів світа.		
Друкується: Ольга Кобилянська: „Апостол черні“, повість, два томи.		
Кожний том у колірній мистецькій обгорці П. Ковжуна.		

Для наших передплатників за 12 книжок 18 золотих.

Коли держави не мішатимуться до справ Еспанії?

Французький амбасадор у мін. Нойрата.

ПАРИЖ, 4. 8. ПАТ. Агас повідомляє з Берліна: Міністер закордонних справ фон Нойрат приймає сьогодні вранці французького амбасадора Понсета. Політичні кола впевняють, що

Німеччина не буде бачити труднощів для переговорів у справі устаткування принципу, щоб держави не втручали до справ Еспанії, коли СССР пристосовується також до цього принципу.

Моральна підтримка повстанців.

РИМ, 4. 8. ПАТ. Аген. Стефані повідомляє: Адмірал Карлос, командант німецької флотії в еспанській Марокко зі старшини склав візиту ген. Франко і конферував з ним 3 години, опісля залишився на сніданні в ген. Франка. Головна квартира ген. Франка виявила симпатію до старшини німецької моринарки.

МЕТУШНЯ ФРАНЦІЇ І МОСКВИ.

ЛЬОНДОН, 4. 8. ПАТ. Райтер повідомляє: Бритійська відповідь на французьку ноту у справі неутралності до справ Еспанії буде додана французькому амбасадорові у Льондоні мабуть ще нині. Франція не скриває, що бажає найшвидше відповіді, бо сподіється спільної акції кількох держав. Побут німецьких старшин у ген. Франка збільшив ще більше неспокої Франції.

РИМ, 4. 8. ПАТ. Аген. Стефані повідомляє: Міністер закордонних справ гр. Чіано прийняв учора французького амбасадора де Шамбрена, який передав йому ноту французького уряду за збереження неутралності супроти Еспанії. Гр. Чіано заявив, що дасть відповідь по нараді з Мусоліні.

МОСКВА, 4. 8. ПАТ. Тасс повідомляє: 2 і 3. серпня в. р. у Москві і Ленінграді відбулися численні віча, на яких висловлювали симпатію до еспанського народу. Рішено організувати грошову збірку. 3. серпня відбулася у Москві на Червоній площі велика маніфестація 120.000 осіб, яку скликали професійні союзи. Вислано привітні телеграми до президента Еспанії Азана та прем'єра Хірала.

НОВИНКИ.

— Підчас пануючої спеки найкращим засобом на прохолоду є пастеризоване і заквашене молоко „Маслосоюзу“. Це молоко є пастеризоване всіх хвороботворних бактерій, а значить захищене чистими культурами молочного квашення, які як відомо, впливають додатково на здоров'я. Молоко „Маслосоюзу“ є дешевше, а при тому дуже відживне у порівнянні з іншими прохолоджуючими засобами. 1—3

— Д-р Бабій Володимир, стомат-дентист, Львів, вул. Академічна 14/І. пов. — вийшов і верне 16. серпня. 2462 2—2

— Ексц. Митрополит Шептицький вийшов у візитор 4. п. м., вранці на кількатижневий побут до своєї літньої резиденції у Підлютому. З огляду на потребу повного відпочинку, Митрополит абсолютно щільних інтересів приймати у Підлютому не буде.

— Ранішні авдіції львівського радіа будуть припинені з приводу перебудови радіостанції на ший серпень.

— Зміни у львівській воєвідстві. Агенція „Всхд“ подає, що дотеперішнього начальника суспільно-політичного відділу воєвідського уряду у Львові, віцевоєводу Мечислава Сиску іменували повітовим старостою в Тарнові. На його місце іменували прокуратора окружного суду в Самборі д-ра Йосифа Тимінського. В дні 4. п. м. д-р Тимінський почав урядувати.

— Лісовий відділ львівської політехніки буде вдержаний. М-ство віроісповідань і освіти повідомило ректорат львівської політехніки, що

ПОВСТАНЧІЙ КРУЖЛЯК БОМБАРДУВАВ ДЖІХОН.

ПАРИЖ, ПАТ. Повідомляють із Байони: Повстанський кружляк „Альміранте Червера“ бомбардував Джіхон. Є чимало жертв серед цив. населення. Міська влада повідомила команданта кружляка, що колиб бомбардування не припинили, розстріляють 2.500 членів опозиційних партій. Негайно після того бомбардування припинили. В околиці Джіхон нар. міліція є вповні паном положення.

ПОКІНЧИЛИ ЕВАКУАЦІЮ БРИТІЙСЬКИХ ГРОМАДЯН.

ЛЬОНДОН, ПАТ. Райтер повідомляє: Адміралія звідомляє, що евакуація британських громадян, які бажають покинути Еспанію, покінчилася. Тому, здається частина британських кораблів покине еспанські води.

НІМЕЦЬКА ЗАЛОГА У ЦЕВТІ.

ГІБРАЛЬТАР, 4. 8. ПАТ. Радіостанція в Цевті повідомила, що вчора пополудні висіла там залога німецького кружляка „Дойчлянд“.

ВЛОМ ДО ЕСПАНСЬКОГО КОНСУЛЯТУ.

МЕКСИК, 4. 8. ПАТ. У Тампіко вломилася кілька осіб до бюро еспанського консульства під час несприятливості консула, яке докладно переглянули. Здогадуються, що справники забрали тайний шифр, який вживають у дипломатичній службі.

Присилайте передплату!

лісовий відділ рілочно-лісового відділу львівської політехніки буде вдержаний.

— Зміни в поліційних одностроях. Поліційні знаки носитимуть тепер на шитках, понашиваних на грудях. Покищо не буде ще зміни на поліційних шапках, бо нема ще стільки евіденційних значків. Евіденційні числа носитимуть на грудних кишенях поліційних блюз. Також офіцери поліції носитимуть нові одностroje. Зміна наступила вночі з візівка на середу.

— Автомобільна катастрофа недалеко Львова. У вівторок рано трапилася біля Курович автомобільна катастрофа. На закруті під Куровичами наїхало авто на селянську фіру. Шоф'єр не міг уже задержати авта. Рятункове поготілля відвезло до Львова Рафала Ляндмана, Мінцю Воль, Тинцю Шрагер і Зяту Шрагер.

— Арешти для малолітніх у Львові. У Львові появилася уже деяка кількість поліційнток в одностроях. Їхнім завданням є нагляд і контроль над малолітніми. В поліційних казармах при вул. Кавириківській улажено кімнати для придержаних до 14 літ. Всі малолітні, що їх придержать поліційнтки, матимуть у тих кімнатах 48 годин опіку й догляд аж до вияснення їх походження і приналежності. В цих дитячих арештах улажено лазню і натриски, де всі малі волошогі та злочинці муситимуть на вступі викупатися. Їхні убрання будуть їм відбирати, а на час придержання дістануть вони полотняні піжами. По ствердженні походження і приналежності волошогів скермують до заведень поправи а малих злочинців передаватимуть судові для малолітніх. Харчі діставатимуть тричі денно з поліційної кухні.

— Львівська хроніка. Н. Петер повідомила поліцію, що вкрали їй торбинку, в якій мала 100 дол. і 40 зол. — Андрій Голубський працював у цегольній Гіпотечного Банку за Зеленою рогачкою. В часі праці приспала його глина і він аломив собі ногу. — До мешканця Адама Купчинського вломилася невідомі алоді і вкрали гардеробу й біла вартості 2.000 зол.

— Фільмовою зіркою може кожний бути, хто заплатить 10 зол. за скрипти фільмових назук. Таке придумали Юзеф Радзік і Міхал Розенберг і помістили оголошення, що фірма „Еліза-фільм“ потребує кандидатів і кандидаток до фільмової гри. До цього кожний мусів прислати знімку і 1 зол. на кошти пересилки. Кожний із кандидатів діставав відповідь, що знаменито надається до гри, тільки мусить прислати 10 зол. на фільмові, наукові скрипти. Багато легковірних вислало гроші. Зате діставали вони різні витівки з фільмових журналів. Тепер опинились неfortunні творці польського Голі-вуду під ключем.

— Фальшивий єпископ у Чехословаччині. Його, очевидно, арештували і виявилось, що він називається Тарловський, але крім свого назвища мав ще кілька іменних у западі. В Мідні подавався він за польського єпископа і збирав величезні суми на релігійні цілі аж поки його не посадили в тюрмі. Відтак вплинув у Варшаві, як утік і з бодшевського пекла і теж добре заробив на своїх терпіннях. Вдалося йому навіть вкрутитися на аудієнцію до тодішнього папського нунція монс. Мармаджі. Аж у Чехословаччині скінчив свою „духовну“ кар'єру.

— Нітше в Катовицях не бавився у філософію, тільки шантажував на право й ліво, поки не повинувася йому нога і не посадили його до тюрми відсиджувати кару 6-ти місячної в'язниці. В біді не забув про своїх знайомих і написав на них кілька донесень до прокуратури. У висліді тих донесень, арештували урядовців прокуратури Респондка Ригельського та безплатного судового практиканта Ленгера. Ця справа викликала величезну сенсацію. Арештували всіх за те, що вони скривали судові шти якогось Іванського, що мав бути на підставі тих актів покарання. Махінатці арештованих мали допровадити до цього, щоби Іванському вичислити замість. Тепер всі відповідатимуть перед судом за свої вчинки, але Нітше пише далі донесення, які викриють ще не одну аферу.

— Злодійську академію оснував у Калрі Ашур Юратім, що відсидів три роки в тюрмі. Академія існувала під незвиною назвою „Вечірня школа для дорослих“. В академії були два відділи і підготовчий курс, що на нього ходили діти від 8—15 літ. Пан професор посилав дуже часто своїх учнів до багатодільної міста на „практичні лекції“, з яких вони приносили різні речі. Украдені речі набував сам пан професор оцінюючи їх на свій лад і виплачуючи адептам половину ціни. Це теж було причиною упадку „академії“. Один із учнів приніс йому дорогий нарамесник. Ашур оцінив його на 100 пестрів і запропонував учневі половину. Ця оцінка видавалася учневі за низька і він пішов до золотника, який давав без торгу 60 фунтів. Огірчений на Ашура учень повідомив про все поліцію і ця „академія“ „академію“ в менті, коли Ашур пояснював, яким способом можна віддати жінці торбинку.

— Марлену Дітріх втаили в Льондоні як княгиню. Начальник станції стрічав її убраною в цю лідер як на привітання короюваної голови і випровадив її бічними дверин просто на вулицю, де ждало на артистку авто. Кількатижнева товпа була неприємно розчарована. В готелі ждали на Марлену десятки фотографів, які поробили знімки артистки і її чоловіка та партнера фільма Роберта Даната.

ДИВОГЛЯДИ.

НОВІТНІЯ КОВЧЕГ НОЯ.

Вільям Грінвуд старий американський моряк вчитувався пильно в біблію і на підставі деяких місць набрав переконання, що в 1934. р. мусить прийти нова потопа. Щоби перед нею охоронитися, побудував він на підставі біблійного опису ковчег. Потопи не було і Грінвуд признав, що помилявся в обчисленнях. Нова світова потопа почнеться в січні 1938. р. Старий ковчег сильно знищився у вичикуванні потопи і тому тепер старий моряк будує новий ковчег „ч. 2.“, що матиме більше комфорту як старий.

ФІЯЛКИ ВИСОКІ НА 1 М.

На острові Нової Зеландії вийшла наукова експедиція, щоби перепроводити досліди, які європейські рослини приймуться на новозеланд.

